



EGY

LO-MELKHIIN HÁROMSZÁZ LÁNYT gyilkolt meg, mielőtt eljött a falunkba, hogy új feleséget keressen magának.

Akit kiválaszt közülünk, hőssé válik. Életet ad a többieknek. Lo-Melkhiin nem térhet vissza kétszer ugyanabba a faluba, amíg feleségül nem vesz egy lányt minden táborból, minden városból, és a városfalon belül minden körzetből – így határozott a törvény. Akit kiválaszt, reményt ébreszthet a hátramaradottakban, hogy tudjanak hinni a jövőben, a szerelemben.

Miután eltávozik, a kiválasztott kisistenné válik a többiek számára. Mivel közülünk kerül ki, egy darabunk hozzákapcsolódik a szelleméhez, és az emlékünkkal táplálja. Nevét csendes malasztal suttojják a tiszteletére felállított szentélyek körül. A többi lány köszönetképpen himnuszokat énekel hozzá, fényes hangjukat messze viszi a sivatagi szél, és szétszórja a finom homok felett. Szüleik édesvízi

virágokat és savanyított ringlógyökeret ajánlanak fel neki, még a kopár sivatagban is. Akit kiválasztanak közülünk, azt soha többé felejtik el.

De ettől még ugyanúgy halott lesz.

Mindig ugyanúgy kezdődött a történet: Lo-Melkhiin kiválasztott egy lányt, magával vitte kastélyába, a kszárba, és a feleségévé tette. Néhányan közülük csak egy éjszakán át tartottak ki, mások harminc éjt is túléltek, de végül mindegyikük a homokvarjak eledelévé vált. Lo-Melkhiin bejárta értük a föld minden sarkát, minden faluban és városban megfordult. Minden törzs, minden család veszélyben volt. Úgy fogyasztotta el a lányokat, ahogy egy gondos gyerek eszi a datolyát: egyesével, folyton a legédesebb után kutatva. Ám egyiket sem találta megfelelőnek.

Amikor a falumba érkezett, nem aggódtam magam miatt. Már rég beletörődtem abba, hogy nővérem árnyékában élek, aki tíz holddal volt idősebb nálam, habár egyazon évben születünk. Kettőnk közül ő volt a szépség. Én pedig a tartalék. Még Lo-Melkhiin törvénye előtt, mielőtt hitvesi ágyának fenyegetése átnyúlt volna a homok felett, épp úgy, ahogy a kiszáradt ringlófa nyújtózik vízért, biztosan tudtam volna, hogy én csak a nővérem után fogok megházasodni. Minden bizonnyal az ő jegyesének testvére vagy unokatestvére lesz majd a választottam. Nővérem volt a főnyeremény, de ő is vonakodott elválni tőlem; mindenki tudta a faluban, hogy mi mindenhova együtt megyünk. Nem lennék második feleség az ő háztartásában, hiszen apánk túl nagyra becsült ember volt ahhoz, hogy így házasodjunk, de én egy csekélyebb férjjel is kiegyeztem volna.

– Nem is vagy csúnya – mondta nekem, amikor tizen-

negyedik nyarunkon néztük, ahogy a nap perzseli a sivatagot, és tudtam, hogy igazat beszél.

Anyáink mindketten gyönyörűek voltak, atyánk szintén jóképű. Abból, amit magamból láttam, nővérem és én nagyban hasonlítottunk egymásra. Bőrünk akár az égett bronz, mélyebb barna, mint a homok, és sötétebb, ahol ki volt téve a szélnek és az időjárásnak. Hajunk elég hosszú volt ahhoz, hogy ráülhessünk, és sötét: mint az ég a csillagok körül, mikor legsötétebb az este. Azt hiszem, a különbség az arcunkban rejlett, a szemünk alakjában vagy a szánk formájában. Tudtam, hogy nővérem arcának szépségétől eláll a lélegzetem. Sajátomat még soha nem láttam. Csak kevés bronzunk és rezünk volt, az egyetlen elérhető víz pedig a kút legalján volt.

– Nem olyan vagyok, mint te – mondtam neki. Nem volt bennem keserűség. Sosem érezte, hogy alsóbbrendű lennék, és megvetette azokat, akik így tettek.

– Ez igaz – mondta. – És a férfiaknak nincs elég fantáziájuk, hogy tőlem függetlenül meglássák a szépségedet. Ezt sajnálom.

– Én nem – mondtam neki, és valóban nem sajnáltam –, mert jobban szeretlek, mint az esőt.

– Milyen egyszerű – mondta, és nevetett –, mindennap látod az arcomat, és nem fáradsz bele.

Aztán biztos lábbal futásnak eredtünk a folyton mozgó homokon.

Együtt erősek voltunk: amikor vizet hordtunk, ketőnk közt tartottuk a kancsót, hogy megosszuk a súlyt. Vastag kerámiaoldalai miatt még víz nélkül is nehéz volt cipelni, de volt rajta négy fogantyú, nekünk pedig együtt

négy kezünk. Már kiskorunkban rájöttünk a trükkjére, és kandírozott fűgével jutalmaztak minket, mivel olyan kevés vizet loccsantottunk ki. Amikor már elég idősek lettünk ahhoz, hogy egyedül cipeljük a kancsót, inkább együtt csináltuk meg a házimunkát, és még sok mást is. A legtöbb dologban egyenlők voltunk, a szövéstől kezdve a főzésen át a kútba mászó mérges kígyók felnyársalásáig. Az én hangom jobban illett a hagyományos dalainkhoz és történeteinkhez, de a nővéremnek megvoltak a saját szavai, amiket elmondhatott, nem hivatkozott mások igazára vagy tetteire. Talán ez a tűz volt, ami igazán gyönyörűvé tette, talán ez volt az, ami megkülönböztette nővérem arcát az enyémtől. Talán ez volt, ami miatt sosem untam meg, hogy láthatom.

Attól tartottam, hogy Lo-Melkhiin is úgy gondolná, a nővérem arca valami olyasmi, amit ő sem unna meg soha. Kezdetben csak csodaszép lányokat vett feleségül, a legnagyobb urak és a leggazdagabb kereskedők lányait. Ám mikor feleségei elkezdtek meghalni, ez nem tetszett a sivatag hatalmasságainak, és inkább máshol kezdtek menyasszonyt keresni Lo-Melkhiin számára. Elkezdtek kutatni a falvakat megfelelő lányok után, és egy darabig senkit nem érdekelt, hogy csak a szegényebbek lányai mennek a halálba. Hamarosan azonban a kisebb falvak összeszámlálták halottaikat, és összevetették a városokéival. Innentől kezdve állították fel a törvényt: egy lányt vihet minden faluból és egyet minden városfalakon belüli kerületből, majd a ciklus kezdődik újra. Azóta már számos lány elveszett, én pedig nem akartam elengedni a nővéremet. A történetek azonban két dologban megegyeztek:

Lo-Melkhiin minden alkalommal elvitt egy lányt, és az kivétel nélkül mindig meghalt.

Amikor felkavarodott a por a sivatagi horizonton, tudtuk, hogy közeledik. Tudni fogja, hányan vagyunk, és ki-nek vannak leányai, akiket meg kell neki mutatni. A népszámlálás része volt a törvénynek, az emberek pedig azzal nyugtatták magukat, hogy így igazságos.

– Ebben nincs semmi igazság – suttogta a nővérem, amikor tizenhatodik nyarunkon az éjszakai ég alatt feküdtünk és néztük, ahogy jönnek fel a csillagok. – Ők nem azzal a céllal születnek, hogy megházasodjanak, aztán meghaljanak.

– Nem – mondtam neki –, tényleg nem.

Ott álltunk atyánk sátrának árnyékában, és vártunk. Körülöttünk a levegő sírással és nyögésekkel telt meg, anyák tartották karjukban lányaikat, atyák járkáltak körbe-körbe a tehetetlenségtől, mert nem tudtak közbelépni, ám vonakodtak megkerülni a törvényt. A mi apánk nem volt itt, úton volt a karavánnal. Nem tudtuk, hogy Lo-Melkhiin jönni fog. Atyánk arra tér majd haza, hogy házának legszebb virága eltűnt, és csak a gyom maradt ott neki, azzal kell kezdenie valamit.

A hajam kibontva omlott le a fátyol alatt, és mindkető vadul csapdosott az arcom körül. Nővérem hajfonata hátra volt fogva, egyenes vállakkal állt, fátylát hátrahúzta, és fekete haja csak úgy ragyogott a napfényben. Nézte a közelgő vihart, de a szemében egy másik orkán készülődött, ami csak még szebbé tette. Nem veszíthettem el, és biztosan tudtam, ha Lo-Melkhiin egyszer meglátja, akkor örökre el kell válnunk.

Felidéztem az összes történetet, amit eddigi életem során hallottam. Amiket anyám szíve legmélyéből suttogott el, és azokat, amelyeket atyánk dörgő hangján mesélt, amikor a falu vénei a sátrunkba gyűltek tanácskozni. Ismertem mindet: hogy honnan jöttünk, kik az őseink, milyen hősök éltek a törzsemben, és milyen kisistenek kerültek ki a családomból, akikhez most imádkoztunk. Próbáltam találni valami használhatót a történetekben, de nem bukkantam ilyenre. A világ még soha nem látott Lo Melkhiinhez hasonlót, és nem volt egy mese sem, aminek a segítségével le lehetett volna győzni.

Ha nem is egy egész történet, de valami kisebb talán akadt. Egy vezérfonál a harcos történetében, aki megostromolt egy fallal körülvett várost. Egy töredék az apáról szóló regében, aki kénytelen volt választani, két lánya közül melyiket küldje ki éjszaka a sivatagba. Egy cselszövés két szerelmes meséjében, akik atyáik akarata ellenére házasodtak. Egy út egy idős asszonyról szóló elbeszélésben, akinek fiait törvénytelenül elrabolták, hogy egy olyan háborút vívjanak, amelyhez semmi közük nem volt. Ezekben a történetekben akadtak apró darabkák, amik segíthettek valamelyest.

Egyetlen általam ismert mese sem menthette meg a nővéremet egy rövid és kegyetlen házasságtól, de bőven találtam használható darabkákat. Úgy tartottam őket a kezemben, mint a homokszemeket, de hiába próbáltam minél többet összegyűjteni belőlük, elillantak előlem, átcsusszantak az ujjaim között. De jól ismertem a homokot. Arra születtem, azon tanultam meg járni. Homokot fújt arcomba a szél, azt kellett kiszedegetnem az ételből. Tud-

tam, ha elég sokáig tartom, hogy megtaláljam a megfelelő tüzet hozzá, a homok üveggé keményedik, amit aztán használni tudok.

A nővérem a Lo-Melkhiin érkezését jelző porfelhőt nézte, én viszont eközben a homokot szemléltem. Erőt mérítettem a bátorságából, ahogy szembenézett a közeledő viharral. Megfogta a kezemet és mosolygott, pedig nem is tudhatta, mire készülök. Már elfogadta, hogy ő lesz az, aki majd megment minket, aki kisistenné válik, és akihez távozása után énekeket mondanak. Az egyetlen, aki meghal. De ezt nem engedhettem meg.

Mire a falu vénei meglátták a porfellegben felvillanó bronz páncélokot, és meghallották a forró nap alatt hajszolt lovak vágatását, mire a szél kiszabadított pár tincset nővérem hajfonatából, és játszani kezdett a meglazult szálakkal, addigra készen állt a tervem.